Ч. 282. Субота 31 (18) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Делеґациї

Серед звичайного церемоніялу відбуло ся вчера перед полуднем торжественне відкрите делеґаций. Відкритя, як звістно, довершив Найд. Архикнязь Франц Фердинанд в заступстві Цісаря.

Перед годиною 11 зібрали ся австрийскі делеґати в білій сали королївского замку, куди увів їх маршалок двора ґр. Пальфі. Явили ся: міністер справ заграничних ґр. Еренталь, бар. Біперт, спільні міністри, капітан ґвардиї і старший гофмайстер двора ґр. Румерскірх.

Наслідник престола Найдост. Архикнязь Франц Фердинанд увійшов на салю, повитаний живими оплесками і удав ся на підвисшене.

Президент делеґациї Бернрайтер виголосив до Архикнязя слідуючу промову:

Переповнені незмінною вдячностию народи споглядають на Монарха яко сторожа мира і опікуна кождої мирної праці. Також народи Австриї повитають з радостию ті часи, в котрих буде можливо удержати благословеніє мира без всяких уоружень, в яких нині держави суперничають між собою. Але наша Монархія, доки та висока ціль не буде осягнена, не може виставляти на небезпечність свого значіня, своїх впливів і своєї безпечности, занимаючи якесь окреме становище. Длятого то делеґация піддасть совістному розслїдови предложену їй задачу висшого кредиту на оружну силу, маючи при тім на оці міжнародне становище Монархії, але мусить рівночасно увзглядняти також совістно економічну спроможність народів Монархії.

Делеґация має надію, що конечні видатки на одноцільну, на старих засадах оперту армію будуть ухвалені. Усуненєм велких перепон, а іменно при помочи дожиданого порозуміня народів і нездержаного економічного розвитку будемо в силі відповісти всім нашим суспільним зобовязаням і піднесеню нашої сили оружної без журби о висоту тих тягарів.

На ту промову відповів Найдост Архикнязь як слідує:

Припало мені в участи почестне порученє заступати Є. Ц. і К. Величество. Почуваня вірного привязаня, яке панове тільки що висловили, подам до відомости Єго ц. і к. Величества. На початку вашої успішної діяльности, до котрої нині приступаєте, витаю вас ім. Є. ц. і к. Величества. Передовсім мушу висловити Найвисше вдоволенє з того приводу, що вғішні відносини Монархії укладають ся зовсім користно. Оперті на союзах, дякуючи яким удержуємо добрі відносини зі всіми державами, і на будуче, як доси, будемо старати ся о успішне удержанє мира. Що до войскової управи, то буджет, який панам предложено, в порівнаню з минулим роком виказує деяку підвишку, яка потягає за собою спростованє спеціяльних буджетових позиций. А що-до военної маринарки, то правительство домагає ся більших кредитів, аби в порівнаню до уоружень инших держав, наша маринарка станула на висоті своєї задачі. Ті кредити не тілько не піднесуть боєву силу маринарки, але принесуть ще й користь економічну. Іменем Є. ц. і к. Величества маю вам висловити Найвисше довіре до вашої випробованої розваги і вашого парляментарного запалу а також бажанє користного висліду вашому трудови. Витаю панів щиро.

О 12 год. в полудне так само сьвяточно відбуло ся принятє угорскої делеґациї. През. Зічі славив Цісаря як миротворця. Архикнязь відповів так само як в делеґациї австрийскій.

По відкритю делеґаций приймив Найд. Архикнязь на авдиенциї обох президентів міністрів, насамперед бар. Бінерта, а відтак ґр. Гедерваріого.

О год. 2 з полудня розпочало ся засідане

---

4)

ДАВНІ СПОМИНИ.

Оповіданє з францускoго.

(Конець).

— Ба! — сказала Сильвіяна спокійно — він цілий відданий свому малярству. Впрочім хоч не знаю єго, гадаю, що мусить бути совістний і добрий чоловік.... поет, коли уміє розуміти красу такого дня як нині і совістний артист, бо виставляє ся на ревматизм для любви правди — і простодушний, коли осьмілює ся розпочинати то, що Коро тілько разів зробив в спосіб не до наслїдуваня. А колиб навіть був балакливий, щож нам може зробити?

— Гадаю лиш о вас — сказав полковник.

По її устах перелетів півусьміх, коли погадала собі, що давнїйше не тілько турбував ся, аби її не скомпромітувати.

— В моїм віці нічого вже не бою ся; я мусіла би хиба зробити який шалений поступок, аби мої приятелї утратили віру в мене. Бо маю богато приятелів, добрих приятелів більше ніж на те заслугую. Слова псальму: „щасливі ті, котрих гріхи укриті, а похибки даровані“ могли би бути примінені до мене. Я ніколи не була скритою, а однако не знаю, як то стало ся, що люди були для мене все ласкаві і тому між многими прикростями не мала я тої найгіршої зі всіх, щоби спокій моєї бідної мами був нарушений. Віра її в мене не захитала ся аж до кінця її житя.

Така щира, покірна і горда, так відважно йдуча до цїли, без побічної гадки, без жалоби, не винуюча нікого.

Зворушенє, яким не міг заволодіти, стиснуло пана де Бресль за горло.

— Давно вже як ваша мати умерла?

— Пять літ....

— І ви самі на сьвіті?

— Мій Боже, ні, маю мою працю, мої діти....

— Чи зі взгляду на матір виректи ся ви виступів на сцені, о яку я вже наперед.... памятаєте.... був заздрістний?

Удала, що не чує послідних слів.

— Я стратила голос, ось всьо, тоді.... Ви о тім не знали! Я була хора, дуже хора, горячка мозку, тиф, чи я знаю?... І я вже ніколи не прийшла вовсім до себе.... Анемія, невилїчиме ослабленє полишило ся, а до того катар легких. Одна недуга за другою. Я мала все трохи слабі груди, а холодний клімат Версалю може не служив мені по такій недузї. Словом то, що ви називаєте моїм хорошим голосом, вже ніколи не вернуло. Я утратила голос цїлковито. Колиб то було прийшло нагло, моя журба і так вже незвичайно велика була би перемінила ся в розпуку.... Я була би того не пережила... а навіть — з того що я перебула... здаєть ся менї, що я в силї зрозуміти біль матери по утратї одинокої дитини, бо лиш то одно мала я на сьвітї.

Повіки опустили ся на то, що, як п. де Бресль побачив, мало бути сльозою, але она й не показала, лише ледве легко дрожачим голосом додала:

— Може остаточно лїпше стало ся.

Зі стисненим серцем ждав, аби яснїйше виявила свої гадки.

— Так, я не мала би сили добровільно виречи ся.

Коли поглянула тепер на него, він мав вогкі очи. Нічого більше не зворушувало єго як хоробрість, а без сумніву тїй слабій женщинї не хибувало її.

Взяв її руку, котрої не боронила єму, підніс її з почестию до уст і повторив:

— Прости менї!

Тепер не удавала, що не розуміє і відповіла сердечно:

— Не роби собі ніяких докорів. Тобі може завдячую мій спокій і честність мого житя. Тоді, коли ми стрітили ся, молоді обоє, я гадала, що маю всякі права до щастя, манила мене артистична кариєра, грозили менї тисячі небезпечностий, а я не чула в собі ні сили ні відваги, аби з ними бороти ся. І щож? Перша похибка, перший біль охоронив мене і ратував.

— І не позволяєш менї казати, що житє є погане! — скрикнув — то житє, котре робить з нас катів або жертви, не розумію, в якій цїли.

— Не жалую ся на моє житє — відповіла Сильвіяна, що тепер виглядала на двацять літ завдяки доброті і сердечности, які з неї сияли. — Я мала свою хвилю щастя.

австрийскої делеґациї під проводом президента дра Бернрайтера. По відчитаню впливів, провідник комісиї фінансової Заворка предложив устне справоздане о буджетовій провізориї.

На єго внесене ухвалено поставити на дневнім порядку нарад буджетову провізорию в дорозі наглячій.

Справоздавець дел. Ґрабмайр поручив приняте тримісячної буджетової провізориї.

В дискусиї забирали голос дел. Масарик, котрий обговорював процес Васича і справу фальшованя документів. На закиди Масарика, піднесені против австрийского посольства в Білграді в справі Васича, відповідав ґр. Еренталь. Промовляли ще делеґати Удржаль, Тесич-Павичич, Зелїґер, Ґесман і справоздавець Ґрабмайр, по чім принято буджетову провізорию в 2 і 3 читаню.

По короткій перерві, коли надійшло повідомлене, що угорска делеґация також ухвалила провізорию буджетову, президент ствердив тотожність обох ухвал і замкнув засідане, заявляючи, що дальші засіданя делеґациї розпічнуть ся дня 20 січня насамперед в комісиях.

По принятю делеґаций відбув ся обід, в котрім взяли участь двірскі достойники. О годині $2^1/_4$ Найдост. Архикнязь від'їхав назад до Віденя. Публика зготовила єму овацию. О годині $6^3/_4$ вечером прибув Архикнязь до Віденя, а о год. $10^1/_4$ від'їхав до Конопішт. Дня 31 с. м. прибуде Архикнязь з женою до Віденя, аби зложити Цїсареви новорічні желаня.

Новинки.

Львів, дня 30-го грудня 1910.

— **Відзначене.** Є. В. Цїсар надав старшим радникам скарбовим кр. дирекциї скарбу у Львові: Адольф. Павловскому і Йос. Добії, ордери Зелїзної Корони III кл. з увільненем від такси.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в етаті урядників до удержаня евіденциї катастру податку ґрунтового стар. ґеометра евіденцийного I кляси, Зенона Данкевича та старших ґеометрів евіденцийних II кляси: Вілїбальда Ноага і Стан. Лятінка, інспекторами евіденцийними в VIII клясї ранґи — П. Управитель Міністерства рільництва іменував старшого ветеринаря повітового, Йосифа Загурского інспектором ветеринарийним. — П. Управитель Міністерства рільництва іменував старшого ветеринаря повітового Йосифа Загурского, інспектором ветеринарийним.

— **З почти.** З днем 1 січня 1911 заводить ся в ц. к. уряді почтовім в Сокали цілоденну телєграфічну службу т. є в літї від год. 7 в зимі від 8 рано до 9 вечером.

— **Посади в судівництві.** Міністерство справедливости, прихиляючи ся до внесень Президиї висшого суду краєвого у Львові і постановило систематизувати в округї львівскої апеляциї в часї від 1910—1913 р. 31 нових посад радників, 20 посад повітових судиїв, 37 посад судиїв і 66 посад канцелярийних урядників, а також помножити скількість канцелярийних помічників о 65. Сего року обсаджено вже 8 посад радників, 5 посад повітових судиїв, 9 посад судиїв і 18 посад канцелярийних урядників, та помножено число канцелярийних помічників о 17. В слїдуючім роцї Міністерство справедливости чи там президия висшого суду краєвого обсадить дальших 5 посад радників, 3 посади повітових судиїв, 5 посад судиїв і 9 посад канцелярийних урядників. Число канцелярийних помічників буде помножене о 14.

— **Дрібні вісти.** Від втірка веде ся у Львові перед судом присяжних карна розправа против Андрія Шуста, Юліяна Кисілевского, Онуфрия Ґецева, б. проф. в Коломиї, Вол. Киндзія і дра Івана Гриневецкого, одв. редактора „Прікарпатской Руси“, котрих запізвав о. Давидяк о обиду чести. Розправа витягає всілякі бруди і погані вчинки, якихсь допускали ся обжаловані і др. Дудикевич, посол і адвокат в Коломиї. — На філїї почтовій при ул. Об'їздовій викрито спроневірене на суму 2254 К. Одного з урядників арештовано. — Пані Кар. Шидловска згубила в переходї через улицю Академічну золотий перстінь з брилянтом вартости 450 К. — З Мервиці втекла з дому родичів 13 лїтна Мария Лука, а матїр дала о тім знати львівскій поліциї, котра знайшла єї в арештї, де єї замкнули за крадїж двох зарукавків і кілька штук біля на шкоду М. Фурмана, котрий єї придержав і віддав в руки поліциї. — Ицкови Бернштайнови вкрадено з воза на площи Збіжевій 21 кіло масла вартости 63 К, а Мехлеви Мешови вкрав якийсь Тененбавм 4 коробки завиваних оселедців вартости 15 К. — В Парижи в касарни 54 пп. вибух огонь, котрий знищив однострої і оружиє. Згоріло 12.000 карабінів. Шкода виносить півтвяра міліона франків. — На ул. Городецкій зловлено пару карих коний, котрі блукали ся улицями міста, а поліция віддала їх в опіку комісарияту II части міста.

— **Спроневірене.** До львівскої вязниці краєвого суду карного віддано сими днями арештованого у Відни книговодця Руд. Пляйнера, занятого у львівскій фабрицї акумуляторів фірми „Шляєн і Ска“, котрий допустив ся спроневіреня на шкоду тої фірми в сумі 22.100 К. Пляйнер через кілька місяців фальшував проворним способом книги і в той спосіб забирав гроші. Недавно тому взяв він урльоп і виїхав до Віденя, а тодї викрито спроневірене.

— **Львівский Руск. Народ. Театр в Стрию** під дирекциєю Йосифа Стадника.

В недїлю дня 1 січня 1911. „В ніч під Івана Купала“, народний образ зі сьпівами і танцями в 4 діях М. Старицкого. В IV дїї „Купальска справа“ М. Лисенка.

Ві второк 3 січня 1911. Новість на рускій сцені „Вільгельм Тель“, драма в 5 діях а 10 відслонах Ф. Шіллєра.

— **Самоубийчий замах.** Вчера перед полуднем в касарни міскої сторожи акцизової на личаківскій рогачцї стрілив до себе в самоубийчім намірі, 19-лїтний Людвик Корнель, стражник акцизовий, вийшовши перед тим до виходка. Завізвана поготівля ратункова відставила єго в грізнім станї до шпиталю. Нещасливий розповідав, що від кількох днів був так недужий, що не міг виконувати служби а мимо єго просьби не дали єму урльопу. Крім того інспектор сторожі акцизової шиканував єго а то довело єго до такої розпуки, що постановив собі житє відобрати.

— **Чума в Росиї.** Вже давнїйше нотували ми чутку, що ще в жовтни появила була далеко на сходї в российскій державі страшна пошесть, чума. Именно наспіла була з Манджу-

---

Рівночасно висунула свою долоню з єго руки і додала:

— Але говорім о вас.

Засипала єго питанями, на котрі був приневолений відповідати, зраджуючи ся мимохіть, що мав більше самолюбства, гордости і неприязні вітливости, як звичайно стрічає ся.

Одержав богато в житю, але бажав більше і внаслїдок того нарікав на несправедливість і з нетерпеливостию приймав найдрібнїйші неудачі.

З погордою оцїнював стремленя і погляди часу, в котрім всьо зміняє ся і відновлює посеред грізних живел, що приказують приватним інтересам уступати місця для публичного добра.

Був то цїлий ряд засудів без милосердія, на людий і річи, висказуваний з дивною тїснотою ума чоловіком такої інтелїґенциї і бездоганної чесноти, котрий мимо того був невільником ненаситних бажань і повний упереджень.

Довго і широко осьмілив ся оповідати тій видідиченій бідачцї о клопотах, які єму принесла кариєра, котрої єму загально завидувано.

Сильвіяна слухала єго, не перебиваючи і жалуючи єго тілько длятого, що не був спосібний вірити і пожертвувати ся. Коли пані де Бресль, о котрій богато доброго чула, не могла причинити ся до єго щастя, то він хиба ще менше причинював ся до щастя пані де Бресль. Забуваючи, перед ким висказує свої жалї на всьо, що не було ним самим, виявив цїле своє огірчене і злобу, які в сьвітї звичайно укривав, а тепер вибухнув з цїлою силою і любував ся ними.

— Ось знов дощ зачинає ся! — відозвав ся, перериваючи собі нагло.

— Так, справдї, мусимо десь сховати ся.

Осьмикутний павільон, званий Сьвятинею любови, знаменито на то надавав ся, саме двері були замкнені на ключ.

— Пропало! — сказала з иними своїм жартобливим усьміхом — пропало! Вже там входити не вільно. Але повинна би тут близько бути Сьвятиня приязни, гостиннїйша від тої. Але нехай там, дощ не великий, не перешкодить менї вертати до дому. Чи відвести мене?... Очивидно що нї, бо за то поганьблено би мене.

— Хто?

— Уршуля, стара служниця моєї мами. Править мною так як малою дитиною.

— Ах, Сильвіяно, колиб я не їхав завтра! Пійшов би то тебе, ми порозмовляли би і я зазнав би полекший, так само як нинї.

— Чи справдї гадаєте, що я позволила би вам переступити поріг мого поганого мешканя при улици Прованс, де жию з Уршулею і моїм білим котом? Ви, що випоминали менї мою легкодушність, забули о тім? В Тріянон то инша річ, я все там Сильвіяна, але дома я буду лиш панною Рожер, а не бажаю собі, аби ви задержали єї в памяти.

— Длячого? То житє обезнаслїдженої, без сьвітла і радости, яке ти так відважно приймила, робить тебе противно так великою, інтересною! — скрикнув пан де Бресль з більшим чувством, як би можна по нїм надїяти ся. — Але своєю дорогою, думаючи о тобі, буду чути ся все виновником, великим виновником.

Споважнїла і полишила єго в почутю тої одвічальности, до якої остаточно признавав ся.

— Впрочім — сказала стискаючи єго за руку послїдний раз — можна собі сказати, що все найде ся спосіб зарадити злому.

Очи пана де Бресль обернули ся до неї питаючо; що мала на гадцї?

— Треба бути дуже добрим — говорила дальше Сильвіяна — памятаючи на тих, котрі нас любили, а для тих, котрих маємо обовязок тепер любити.

— Ах! — шепнув — і без сумніву в тій хвили був пересьвідчений, що є щирий — я любив лиш один раз в житю і була то...

— Не хочу чути єї назвиска! — перервала хорошим голосом молодої дївчини, в котрім звучала радість. — Ось прояснює ся і я користаю з того. Прощай, Якове!

Як давнїйше назвала єго Яковом. Голос, яким то імя вимовила, полишив ся єму в усі і в серци і нї за що не хотів єго покинути.

Вже тодї, коли єму кинула то прощане, Сильвіяна була далеко і зникала як привид в закрутах гаїв і стежок. Яков до Бресль поступив кілька кроків скоро, немов би хотів за нею бігти, але нагло задержав ся... Чого? Всьо вже було сказане між ними.

— То незвичайна душа — подумав.

А глубока і торжественна тишина притакувала тій гадцї.

Відтак додав:

— Є на сьвітї річ ще гарнїйша і рідша як честнота бездоганна...

— Вірність додержана одному... — немов шептало листє порушуване вітром, що хоч дуже слабий сотками зривав їх з дерев. А той їх навоздушний танець був мов насьмішкою. Очивидно, що в тім так пізнім признаню з єго сторони була порожність. Однако в глубинї души почув п. де Бресль немов би солодощ і ніжність, якої перше там нїколи не було.

На дворі почало темнїти. Пан де Бресль запалив циґаро і підніс ковнїр пальта.

— Як скоро смеркає ся! — подумав, працюючи рухом руки богато річий на все. — Зараз буде ніч...

риї чутка, що там було кілька случаїв смерти на чуму в тій полосї, що належить до Росиї а тягне ся вздовж манджурскої зелїзницї. Від того часу чума ширить ся там дальше і як тепер доносять на 497 случаїв занедужаня було 495 случаїв смерти. Серед Хінців в Манджуриї ширить ся чума в страшний спосіб. До ширеня сеї пошести причиняє ся ще й страшенна темнота тамошних людий, котрі занедужавших на чуму викидають немилосердно на степ, щоби там замерзли. З Манджуриї перенесла ся чума до полудневої Сибіри. Замітне то, що пошесть ту розносить — як кажуть — степове звіря зване „тарабаґаном“, рід бабака, на котре тепер в тамошних сторонах полюють. Після послїдних вістий мала чума появити ся вже на кірґіских степах астраханьскої ґуберніі а навіть в Баку і в Батумі над кавкаским берегом Чорного мора. Так отже підсуває ся чума вже й до Европи.

— **Небезпечного злочинця** удало ся вчера п. Пелецкому, властителеви складу оружия при ул. Академічній, віддати в руки поліциї. До его склепу увійшов був по другій годинї якийсь елеґантно убраний мужчина в зеленім плюшовім капелюсї і казав показати собі бравнінґи. При сій нагоді добачив п. Пелецкий, що зі стола щез револьвер, званий „Вельодоґ“, отже коли гість заявив, що єму не сподобав ся ніякий бравнінґ і хотів вийти, п. Пілецкий заступив єму дорогу і спитав: А той вам сподобав ся, що ви сховали до кишенї? — Я не взяв нічого — крикнув гість і добув з кишенї якесь зелїзо нїби серце від дзвона і кинув ся на п. Пелецкого а той тоді змірив ся до него бравнінґом. Злочинець спустив тоді руку а купець вдарив его так сильно в лице, що той аж упав.

На крик в склепі зробило ся перед дверми збіговиско, а п. Пелецкий попросив тоді, щоби хтось закликав поліцияна. На поліциї переведено ревізию у арештованого і знайдено при нім: кілька новісеньких поляресів, ножиків, тютюнярку, 2 електричні лямпочки, годинник в золотим ланцушком, золоті бразлетки, кілька перстенів і множество всїляких дрібних дорогих річий позабираних очевидно по инших склепах.

Крім того знайдено білет їзди зелїзницею і реціпіс на пакунок, наданий до Бялої, картки заставничі на годинник і перстенї, заставлені в Катовицях на прускім Шлеску і цїлу пачку адрес всїляких дівчат з Пешту, Відня, Бялої і Львова. З того всего поліция набрала переконаня, що злочинець, котрий попав ся в еї руки, називає ся Едвард Ґольдман, родом з Кремс, єсть торговельником живого товару і небезпечним злочинцем.

— **Лихвар перед судом.** Перед судом окружним в Коломиї відбула ся сими днями розправа карна против лихваря Іцка Айзенберґа з Вовчковець, снятиньского повіта. Пошкодовані були самі селяни числом 30. Лихвар той позичав гроші селянам, що мали охоту виїзджати до Канади, по 80 до 92 корон, завсїгди лиш на 6 місяцїв, а за то казав собі платити по 20 до 50 процент. Коли же довжник не міг заплатити в назначенім реченци, то лихвар продовжав реченець, але тоді казав платити собі аж 70 процент і так пускав селян з торбами. Одному з пошкодованих, котрому згоріла хата, позичив Айзенберґ 140 корон на вексель, але з тої суми стягнув зараз 40 корон. По 6 місяцях селянин не могучи заплатити довгу, підписав вексель на 200 кор., по дальших 6 місяцях на 300 кор. і т. д., аж з позичених поправдї 100 кор. зробилася сума 1020 кор. Лихваря боронив адвокат др. Ціпсер. По переведеній розправі трибунал засудив Айзенберґа на 5 місяцїв строгого арешту.

† **Померли:** Варвара Телевяк, жінка п. Івана Телевяка, звісного селянина патріота з Красноселець, збаражского повіта, що то недавно зложив на жертвеннику народної просьвіти великий княжий дар, померла дня 27 с. м. Похорон бл. п. Варвари відбув ся вчера рано в Красносільцях. — Іван Бакун, народний учитель в Остапківцях, помер 15 с. м. в краєвім шпитали в Коломиї. — Віктория з Вархоляків Венгриновичева, вдова по сьвященику, упокоїла ся в Смільній в 87 роцї житя. — Єлисавета Брилиньска, сестра бл. п. декана о. Йосифа Брилиньского упокоїла ся в Жовтанцях в 84 роцї житя.

Телеґрами.

Будапешт 30 грудня. Бар. Бінерт виїхав вчера в ночи назад до Відня.

Париж 30 грудня. „Temps“ доносить, що після вістий наспівших до Мадриду з Лїсбони, ситуация в Портуґалії єсть дуже напружена. Союз рукодїльничий ставить жадання неможливі до сповненя. В армії приключають ся численні случаї браку дисципліни. Три кружляки усунено. Провізоричне правительство не єсть певне анї армії анї маринарки. Населене єсть очевидно занепокоєне.

Льондон 30 грудня. Відповідь перска на ноту анґлїйску з дня 17 падолиста с. р. в справі непевности доріг в полудневій Персиї звертає ся передовсїм против твердження ноти, мов би присутність чужих войск в Персиї не мала значіня. Відтак вичислює зарядження, які правительство поробило в цїли заведеня порядку на дорогах і підчеркує, що перске правительсвто виготовлює плян відповідного затягненя наміреної позички.

Ню-Йорк 30 грудня. Після вістий з Нового Орлеану вибухла в Гондурас революция. Зачувати, що на граници Гондурас і Нікараґви веде ся борба.

Мессина 30 грудня. Близь двірця вибух огонь в будинку почтовім і телеґрафічнім і мимо енерґічної акциї ратункової згорів до тла. Шкода єсть значна.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·30, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада.